

Omer Vilain over de tijd van toen

Operazangeres Olga Calmeyn is overleden

Sommige mensen overleven zichzelf. Dat kan ook worden gezegd van Olga Calmeyn, die op 5 juni 95 jaar werd in het rusthuis Harwich, waar ze op 28 augustus overleed.

Tussen de twee wereldoorlogen was Olga een beroemdheid.

In de Eerste Wereldoorlog verbleef ze in een Engels pensioonaat, waar ze samen met haar zuster deel uitmaakte van de hockeyploeg van de school. Bij haar thuiskomst liet ze zich inschrijven in het Koninklijk Muziekconservatorium, waar ze zang en toneel volgde. Met glans slaagde Olga Calmeyn in haar examens en ging vervolgens, van 1921 tot 1927, cursussen volgen aan het Koninklijk Conservatorium van Brussel.

Naar Lyon...

Op 12 april 1928 werd Olga als mezzosopraan aangeworven door het Théâtre Royal Français in Antwerpen. In niet minder dan 13 verschillende operastukken kreeg zij een rol toebedeeld; o.a. in „Faust”, „Contes d'Hoffmann”, „Cavallerie Rusticana”. In „Ce n'était qu'un rêve” moest zij inderhaast, in 14 dagen tijd wegens ziekete van haar collega, een lange rol overnemen voor de figuur Mistigni.

Over haar stem schreef de pers met lovende woorden.

We nemen er slechts één uit, toen zij enkele jaren op de affiche van het Oostendse Kurzaal stond: „Zonder inspanning gaat zij over van de lage toonladder naar de hoge noten, waarvan zij volle helderheid weet bij te zetten. Daarenboven uit zij bij haar talent dat van een toneelster; zij is vrolijk, schalks, ernstig of grappig, naargelang het gevoel dat zij in haar lied te vertolken heeft. Zij bekoort én door gebaren én door zang.”

Haar stem was die van een dugazon wat een mezzosopraan meestal in Franse muzikale toneelspeelen is.

In 1932 werd zij aangeworven door „Le Grand Théâtre” in Lyon, de tweede operastad van Frankrijk. Daar kende Olga Calmeyn haar grootste successen. In oude tijdschriften konden we lezen dat zij, na haar zang, met open doek midden een act een enorm applaus kreeg, wat anders slechts de grootste rollen toekwam. Om-trent haar driejarig verblijf in Lyon, waar ze in liefst 23 opera's een belangrijke rol zong, vonden we de meest lovende kritieken.

Een mooie herinnering voor

haar was toen op de vooravond van Kerstmis, na de opvoering van „Manon”, het doek weer openging en het landschap herschepen werd in een kerststal, waarin een engel „Gloria in excelsis Deo” zong. Die engel was Olga Calmeyn. Het publiek gaf haar ontroerd een daverend applaus.

Tussenin trad de Oostendse zangeres ook op in de Opera van Gent, o.a. „Les contes d'Hoffmann” en „Romeo en Juliette”.

Adieu La France

In 1935 vond in Frankrijk een cultureel drama plaats; vermits er veel Franse artiesten werkloos waren, mochten geen buitenlanders nog een contract krijgen. Dit betekende voor Olga Calmeyn een zware slag. Ze kwam terug naar België en had enkele optredens gedurende het seizoen in Oostende en in het binneland, maar de vaart was er uit.

Tijdens de Tweede Wereldoorlog vluchtte zij met haar vader naar Frankrijk, waar hij overleed. Het ouderlijk huis had tijdens de oorlog behoorlijk gelede, zodat ze zich bij haar terugkeer in Brugge vestigde. In 1942 kwam ze bij de weerstand terecht. Na de oorlog werd zij erkend als weerstandster van de Zone III van het Geheim Leger.

In 1945 werd zij aangesteld als lerares in het Koninklijk Conservatorium van Oosten-

Olga Calmeyn (boven) herkennen we op nevenstaande foto in de rol van Simonne in „Les mousquetaires au Couvent”.

de. Op 1 december van datzelfde jaar werd ze al benoemd en ze zou er blijven lesgeven tot 1 september 1973, dag waarop ze met pensioen ging. Olga was toen 71 jaar, maar had nog steeds een mooie stem.

Levensdroom in vervulling

Olga Calmeyn betreunde het dikwijls dat tussen de vele leerlingen, die bij haar zanglessen volgden, maar weinigen

tijd noch moeite wilden sparen om hun stem tot volle ont-plooiing te brengen. Ze wist ons ooit te vertellen dat ze in feite maar een leerlinge had gekend die een stem had, die mits verdere vorming de opera waardig had kunnen zijn, de stadsbediende Edith Lenière, die in 1958 als hostess in het Oostends paviljoen op de Wereldtentoonstelling dienst deed. Later is dit zangtalent uitgeweken naar Amerika. Op oudere leeftijd had Olga Calmeyn nog een grote droom:

ze wilde graag een paar operavoorstelling bijwonen in Milaan. Die droom kwam voor haar in vervulling tussen Kerstmis 1962 en Nieuwjaar 1963. Toen ze daarover sprak, zagen we haar ogen schitteren.

Stilaan is de ooit gevierde operazangeres een eenzamer bestaan gaan leiden. Velen begrepen haar niet. Dat beweerde zij althans, want heel wat artiesten kennen dat gevoel als ze zichzelf overleven. Op haar manier heeft Olga Calmeyn een mooi leven gehad.